

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/722/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210827
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210827.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/257/2012-35 zo dňa 30. januára 2014 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol (v celom rozsahu) návrh navrhovateľa. Za preukázanú považoval okolnosť podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom. Nadväzne, v čase rozhodovania súdu už uplynula zákonná lehota na vybavenie predmetnej žiadosti.

Okresný súd vychádzal z neunesenia dôkazného bremena navrhovateľom, osobitne ohľadne tvrdeného nesprávneho úradného postupu ako jedného z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že exekučný súd v dotknutej veci (sp. zn. Okresného súdu Liptovský Mikuláš 3Er/1399/2010) konal plynulo a bez zbytočných prieťahov. Vzhľadom na to, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, sa zákonná lehota 15 dní na predmetnú exekučnú vec nevzťahovala. Zároveň exekučný súd bol povinný dôsledne vyhodnotiť všetky relevantné súvislosti základného - spotrebiteľského právneho vzťahu.

Navrhovateľ nepreukázal, že o žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté „s omeškaním“ viac ako 6 mesiacov. Predmetná žiadosť bola exekučnému súdu doručená 9.12.2010 a poverenie bolo udelené dňa 9.2.2011. V danej spojitosti okresný súd zdôraznil, že v zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR sa (ani prípadné) samotné nedodržanie (zákonnej) lehoty nepovažuje automatiky za prieťahy v konaní. Súčasne konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik tvrdenej škody; ním uvádzané peňažné sumy buď žiadnym spôsobom nekonkretizoval (napr. náklady na správu vymáhanej pohľadávky), alebo nepreukázal (napr. náklady na správu informačného systému). Obdobne nepreukázal konkrétne okolnosti vzniku (tvrdenej) nemajetkovej ujmy.

O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že v spore úspešnému (§ 142 ods. 1 O.s.p.) odporcovi ich náhradu nepriznal, lebo si tento procesný nárok neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie. Namietal, že za situácie, kedy sa odporca k návrhu

nevyjadril a zároveň bolo potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise, nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Taktiež však (súčasne) namietal, že okresný súd nesprávne prejednal vec v jeho neprítomnosti, lebo (on) predložil riadne zdôvodnenú žiadosť o zrušenie pojednávania. V tejto spojitosti tvrdil, že nemal možnosť vyjadriť sa k prednesom odporcu, k vykonaným dôkazom a ani sám nemohol navrhnuť dôkazy na podporu jeho tvrdení. Upozornil tiež na to, že pôvod listinných dôkazov nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň si okresný súd obsah a rozsah dokazovania určil (bez akéhokoľvek zdôvodnenia) sám. Meritórne rozhodnutie označil taktiež za predčasné z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Navrhovateľ (opakovane) poukázal na svoje tvrdenia o tom, že konajúceho sudcu bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach a je tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd.

Súdu prvého stupňa navrhovateľ vytýkal (i) viacero omylov; napr. mal konštatovať, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za významné považoval nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil. Osobitne navrhovateľ zdôraznil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal okresný súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie.

Odvolateľ ďalej uviedol, že okresný súd ignoroval všetky tvrdenia o vzniku škody z titulu (celkových) administratívnych výdajov. V tejto časti považoval rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nakoľko je skutkový základ danej veci jedinečný, je neakceptovateľné, aby okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými vetami ako v iných rozhodnutiach, v rámci ktorých vystupuje identický navrhovateľ a odporca. Odvolateľ tiež nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti zapríčinil dlžník - povinný. Navrhovateľ hodlal prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, predložiť dôkaz o výške majetkovej škody, okresný súd však dokazovanie neprípustne skrátil, pričom odvolateľa nepoučil ani podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

V spojitosti s uplatnenou nemajetkovou ujmou podľa odvolateľa okresný súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Rozhodnutie prvostupňového súdu označil za vnútorne rozporné; na jednej strane bolo zistené, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pre ktorú nečinnosť sa nenašiel žiadny objektívny udržateľný, ospravedlňujúci dôvod, na druhej strane však porušenie práva nebolo konštatované.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1, 2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných oprávnení účastníkov je práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral.

Predvolanie na termín pojednávania (dňa 30.1.2014) bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené 20.1.2014 a navrhovateľ bol v jeho rámci poučený i podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Navrhovateľ a ani jeho právny zástupca (obdobne tak odporca) sa na pojednávanie nedostavili, svoju neprítomnosť neospravedlnili a ani nepodali žiadosť o odročenie pojednávania. Zjavne účelovým je tak tvrdenie odvolateľa o neakceptovaní (údajnej) žiadosti o odročenie pojednávania.

Vzhľadom na konkrétnosti súdnej veci okresný súd správne vykonal dotknuté pojednávanie v neprítomnosti účastníkov. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie

Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo okresnému súdu doručené až 31.1.2014; t.j. po vydaní napadnutého rozhodnutia. Logicky preto nemohol porušiť povinnosť bezodkladného doručenia vyjadrenia (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.). Len na okraj krajský súd dopĺňa, že ide o vyjadrenie, ktoré je totožné v stovkách obdobných vecí/konaní vedených medzi navrhovateľom a odporcom; a teda navrhovateľovi „chronicky známe“.

Obdobne platí, že pokiaľ nebol podaný návrh na prerušenie konania (i v tomto smere sú tvrdenia odvolateľa zavádzajúce), niet rozhodnutia na právoplatnosť ktorého by bolo potrebné/možné čakať.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Odvolateľ ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013, či 4 Cdo 317/2013 z 25.6.2014) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Vnútorne protirečivým je odvolanie v časti, v ktorej navrhovateľ na jednej strane vytýka okresnému súdu vykonanie pojednávania, zároveň však zdôrazňuje, že bolo neprípustné rozhodnúť bez jeho nariadenia. Neopodstatnenými sú tiež tvrdenia odvolateľa, že okresný súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané (aj) oboznámením obsahu exekučného spisu sp. zn. Okresného súdu Liptovský Mikuláš 3Er/1399/2010 - ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu - označením povinného a spisovej značky exekútora) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (jeho str. 3; č.l. 37 spisu). Okresný súd teda rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania iniciovaného práve navrhovateľom.

Taktiež je v úplnom rozpore so skutočným obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacia námietka, v zmysle ktorej súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote a pre túto nečinnosť nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Dotknuté konštatovanie odôvodnenie neobsahuje; naopak, okresný súd jednoznačne uzavrel, že 15-dňová lehota sa na posudzovaný prípad nevzťahovala a exekučný súd konal bez priesťahov.

Právnej úprave nezodpovedajúcou je i požiadavka odvolateľa, že v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Je výlučne vecou procesnej autonómie odporcu, či sa k podanému návrhu vyjadrí a nadväzne je vecou posúdenia listinných dôkazov konajúcim súdom, či predstavujú podklad pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Samotné nevyjadrenie sa odporcu nepochybné bez ďalšieho neznamena povinnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie.

V rámci vecného posúdenia prejednávaneho prípadu krajský súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (nepochybné z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu (predovšetkým „neplatnosť“ lehoty 15-dní; nepravdivosť skutkových tvrdení navrhovateľa; neunesenie dôkazného bremena atď.).

Zároveň platí, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacie námietky spočívajúce v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, resp. „že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník“ nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Ide o zjavné pochybenia odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Nadväzne je úplne nenáležitým tvrdenie o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Naopak, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia.

Vo vzťahu k námietke, že dôležitým je nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil, odvolací súd dodáva, že táto úvaha neobsahuje žiadne konkrétne tvrdenia o porušení povinností exekučného súdu pri doručovaní poverenia. Predovšetkým však nezodpovedá tvrdeniam prezentovaným v návrhu (§ 205a O.s.p.), kde navrhovateľ skutkový základ uplatneného nároku založil na zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok v meritórnej časti ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.